

Samóta.

Na prijaznem kraji vrhu góre, sredi zelenih smrek in bukovja, leží puščava. Zelo star je užé ta kraj, mnogo stoletij je užé minulo, odkar stojí to zidovje, kamor je hitela mnoga četa pobožnih ljudi po mir in tolažbo, ki ju človek na tem svetu tako težko najde. Še stoji cerkvice, lepa se in prijazna ónim pobožnim in spokornim ljudém, ki so drug za drugim tukaj živeli in uživali sveto čarobo tihe, gozdne samóte. Tu so bivali več stoletij óni pobožni možjé, ki so se ločili od posvetnega hruma ter se podali v samoto, da bi tu v mirnem življenji delali in molili za svoje brate trpine ter bi vérnike živo ljubezen do bližnjega v dejanji učili. A ne samo svetim možém puščavnikom je bil nekđaj ta kraj ljub in prijeten, tudi vsacemu

druzemu se vzbudé sveta čutila, kadar stopi na ta kraj, kder je daleč od posvetnega hruma, ter mu prijetno petje drobnih ptičic radujočih se naravo božje, doní na uhó. Da-si samóta, vender ima človek tu nebesa užé na zemlji, kajti tu je sam z vzvišeno naravo božjo, sam s svojim lastnim srcem v družbi neskonéno dobrega Bogá. Res je, kar pravi naš domač pesnik, ki poje :

Življenja valóvje tam zunaj hrumi,
 Tu vlada pa mir in tihóta,
 Tam zunaj vrvenje, drvenje ljudi
 Tu nótri je sveta samóta.

Škoda, da je vedno manj in manj taci ostankov iz starodavnih časov, ki nas spominjajo óne žalostne dóbe, ko je poganstvo v krvavih bojih divjalo proti kršćanstvu, ter jih je mnogo bežalo, peljanih od sv. Duhá, v puščave, da bi tu s svojim spokornim življenjem vérnike k bogoljubnemu življenju napeljevali.